

PROP DE VOSALTRES

Amoris laetitia (i III): Un cant a la misericòrdia

El papa Francesc és conscient que la situació de la família en el moment actual és d'una gran fragilitat. Si el pecat i els seus efectes impregnen totes les realitats humanes, açò es viu especialment en l'àmbit de la vida familiar. Les ruptures, amb tot el patiment que comporten, i una certa cultura «que espenta a molts joves a no poder formar una família perquè estan privats de futur», o que «concedeix a molts altres tantes oportunitats que també ells es veuen dissuadits de formar una família» (núm. 40), estan creant nous hàbits de vida i transformant els valors de la nostra societat. Junt amb açò, altres fets com les situacions de penúria econòmica, una mentalitat que no valora positivament la vida, la falta de treball, o les ferides que provoquen en les famílies fenòmens com l'ús de les drogues, etc... constitueixen un desafiament per a l'Església i per a la nostra societat.

Davant de tanta ferida, el Papa ens convida a no cedir a la temptació del fariseisme que divideix el món en bons i roïns, i que porta al judici i la condemna d'aquells que no viuen en una situació considerada com a «regular». Tots hem de reconèixer amb humilitat que inclús en les famílies «normals» poden existir problemes, i ser conscients que si no existeixen poden aparèixer. La condemna no és mai camí per a la fe ni per a l'evangelització. A més de no jutjar ni condemnar, el Papa ens invita a mostrar sempre una actitud de positiva

acollida cap a tots. Aquesta actitud està expressada en tres paraules: «acompanyar, discernir i integrar» (nn. 291ss) els qui estan en aquestes situacions de fragilitat.

Això implica una mirada d'amor cap als qui viuen en aquestes situacions; reconèixer que moltes vegades són víctimes de circumstàncies que no han buscat; acceptar que fins i tot en eixes dures realitats es poden trobar valors positius; no afirmar mai que són «pecadors» ni tractar-los com si no estiguessen cridats a la salvació; ajudar-los

perquè no perden la pau en el cor ni l'esperança en Déu; acollir-los en la comunitat eclesial de tal manera que reben els dons de salvació que Déu ofereix a través de l'Església com un regal, i no els exigeixen com un dret; tractar a tots de manera que ningú se senta exclòs de l'Església; oferir-los la possibilitat de realitzar aquells serveis eclesials que puguen fer bé als altres; buscar amb ells camins perquè el seu cor s'alimente de la Paraula de Déu i es mantinga viu en ell el desig d'anar creixent en amistat amb Déu i en la vocació a la santedat, que és l'ideal de tot batejat al qual tot estat de vida en l'Església (també el matrimoni) ha de tendir.

L'esperança en la misericòrdia de Déu per a tots ens porta a no condemnar cap persona per la seua situació, perquè ningú pot estar segur del seu propi estat de gràcia; a no perdre la confiança en què Déu buscarà i trobarà camins de salvació per a tots nosaltres oferint-nos el seu perdó; i a mostrar-nos comprensius amb totes les debilitats humanes (*Veritatis Splendor*, 104) de les quals ningú de nosaltres tenim la seguretat d'alliberar-nos, sense que això implique considerar-les com a quelcom positiu.

Que aquesta exhortació siga una paraula esperançadora per a tots aquells que passen per moments de dificultat.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Reconèixer i valorar el misteri de l'altre

L'acolliment cristià és una actitud molt rica, constituïda per diversos accents, tots prou importants. D'entrada és el reconeixement de la dignitat i la singularitat de l'altre, tant de les persones com dels grups. Això porta a un altre accent molt propi cristià. Acollir és valorar no només la realitat humana de l'altre sinó també el seu misteri. En el tracte normal amb la gent tenim el perill de la frivolitat, però ha de ser ocasió de fer viva la nostra fe en el misteri de cada persona. Déu l'estima i la crida a la vida veritable, i

ella, amb la seva manera de viure, respon a la crida de Déu. Acollir una persona o un grup humà significa valorar tot el que hi ha en ells de bondat, de justícia, d'honestat, de generositat, de confiança en Déu. És l'obra de l'Esperit de Déu en ells, amb la seva cooperació positiva, encara que hi hagi barrejats també aspectes negatius.

En la seva Exhortació Apostòlica *Amoris laetitia*, el papa Francesc subratlla la necessitat de reconèixer i valorar totes les manifestacions de vida cristiana que hi ha en les parelles

i les famílies que viuen una situació irregular. «L'Església... il·luminada per la mirada de Jesucrist, mira amb amor els qui participen en la seva vida de manera incompleta, reconeixent que la gràcia de Déu actua també en les seves vides, donant-los la valentia per fer el bé, per fer-se càrrec amb amor l'un de l'altre i estar al servei de la comunitat en la qual viuen i treballen» (AL 291).

Les comunitats cristianes estan cridades a acollir tothom. Aquest acolliment és fruit de la fe en el do de Déu que estima tots els homes i dones

del món, i els porta tots a la vida veritable. És un acolliment que manifesta una fina sensibilitat evangèlica, la que sap veure els fruits de l'obra de Déu en cada persona, sigui qui sigui, i té els ulls de la fe oberts a tot el que hi ha de bé, de veritat, de generositat, d'amor, en cada persona. És el misteri amagat de crida de Déu i resposta humana que Jesús revela, terra sagrada davant la qual ens hem de descalçar amb tot respecte.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Amoris laetitia (y III): Un canto a la misericòrdia

El papa Francisco es consciente de que la situación de la familia en el momento actual es de una gran fragilidad. Si el pecado y sus efectos impregnan todas las realidades humanas, esto se vive especialmente en el ámbito de la vida familiar. Las rupturas, con todo el sufrimiento que conllevan, y una cierta cultura «que empuja a muchos jóvenes a no poder formar una familia porque están privados de futuro», o que «concede a muchos otros tantas oportunidades que también ellos se ven disuadidos de formar una familia» (n.º 40), están creando nuevos hábitos de vida y transformando los valores de nuestra sociedad. Junto a esto, otros hechos como las situaciones de penuria económica, una mentalidad que no valora positivamente la vida, la falta de trabajo o las heridas que provocan en las familias fenómenos como el uso de las drogas, etc... constituyen un desafío para la Iglesia y para nuestra sociedad.

Ante tanta herida el Papa nos invita a no ceder a la tentación del fariseísmo que divide el mundo en buenos y malos y que lleva al juicio y a la condena de aquellos que no viven en una situación considerada como «regular». Todos hemos de reconocer con humildad que incluso en las familias «normales» pueden existir problemas, y ser conscientes de que si no los hay pueden aparecer. La condena no es nunca camino para la fe ni para la evangelización. Además de no juzgar ni condenar, el Papa nos invita a mostrar siempre una actitud de positiva acogida hacia todos. Esta actitud está expresada en tres palabras: «acompañar, discernir e integrar» (nn. 291ss) a quienes están en estas situaciones de fragilidad.

Esto implica una mirada de amor hacia quienes viven en estas situaciones; reconocer que muchas veces son víctimas de circunstancias que no han buscado; aceptar que incluso en esas duras realidades se pueden encontrar valores positivos; no afirmar nunca que son «pecadores» ni tratarlos como si no estuvieran llamados a la salvación; ayudarles a que no pierdan la paz en el corazón ni la esperanza en Dios; acogerlos en la comunidad eclesial de tal modo que reciban los dones de salvación que Dios ofrece a través de la Iglesia como un regalo, y no los exijan como un derecho; tratar a todos de modo que nadie se sienta excluido de la Iglesia; ofrecerles la posibilidad de realizar aquellos servicios eclesiales que puedan hacer bien a los demás; buscar con ellos caminos para que su corazón se alimente de la Palabra de Dios y se mantenga vivo en él el deseo de ir creciendo en amistad con Dios y en la vocación a la santidad, que es el ideal de todo bautizado al que todo estado de vida en la Iglesia (también el matrimonio) debe tender.

La esperanza en la misericordia de Dios para todos nos lleva a no condenar a ninguna persona por su situación, porque nadie puede estar seguro de su propio estado de gracia; a no perder la confianza en que Dios buscará y encontrará caminos de salvación para todos nosotros ofreciéndonos su perdón; y a mostrarnos comprensivos con todas las debilidades humanas (*Veritatis Splendor*, 104), de las cuales ninguno tenemos la seguridad de liberarnos, sin que ello implique considerarlas como algo positivo.

Que esta exhortación sea una palabra esperanzadora para todos aquellos que pasan por momentos de dificultad.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Convivència amb motiu de l'Any Sant de la Misericòrdia

A l'igual que altres anys, havent celebrat la Pasqua de Resurrecció, les parròquies d'Amposta organitzen una jornada de sortida interparroquial. Amb motiu de l'Any Sant Jubilar de la Misericòrdia, aquest any hem visitat la Fatarella, on s'hi troba una capella dedicada a la Mare de Déu de la Misericòrdia. És la patrona de la població. Lloc molt venerat i estimat pels fills de la localitat. L'ermita, ubicada a la mateixa població, fou construïda pel mestre d'obres Francesc Melet, el mateix que va dirigir l'església de l'Assumpció d'Amposta, la de Sant Miquel de Batea, l'antiga de Corbera d'Ebre, entre altres. Té una semblança a la d'Amposta però de dimensions més reduïdes.

La sortida tingué lloc el dissabte 16 d'abril. Amb dos autocars i algun turisme es desplaçaren els col·laboradors i voluntaris parroquials en nombre de 115. A les 10 del matí arribàvem a l'ermita-capella de la Mare de Déu de la Misericòrdia per celebrar-hi la Missa i venerar la imatge de la Mare de Déu. Una peça d'alabastre, amb restes de policromia, de la segona meitat del s. XIV, donació de Mn. Pere Pasqual, fill de la Fatarella, capellà reial en temps de Pere III el Cerimoniós.

El rector de la Fatarella ja ens esperava per donar-nos la benvinguda a aquest casal tan preuat i estimat pels fills de la Fatarella. Ens acompanyà amb l'harmònim i els cants animant aquesta cele-

bració al peu de Maria de la Misericòrdia. Celebrada l'Eucaristia i venerada la santa imatge, ens dirigírem a l'església parroquial de Sant Andreu acompanyats d'una guia local, Misericòrdia Cabús, que ens anava explicant i descobrint aspectes històrics i elements arquitectònics de la població.

Després d'aquesta visita a l'església visitàrem el Centre d'Interpretació, espai dedicat a la Batalla de l'Ebre. Per la tarda, després del dinar, visitàrem un altre espai ubicat a Corbera d'Ebre. El dinar, en nombre de 116 comensals, fou servit al restaurant Can Rius de la Fatarella. Allí vam degustar a més de plats típics les famoses coques d'avellana. Un dia de convivència i de germanor. D'acollida per part del rector i feligresos de la Fatarella. Un dia per venerar la Mare de Déu de la Misericòrdia i enriquir-nos espiritualment d'aquesta devoció que li professen els fills de la Fatarella.

Mn. Ramon Font

Feliços els misericordiosos!

Amb aquest lema, el dissabte 16 d'abril, un centenar de joves ens reuníem per celebrar el Jubileu.

Vam començar al migdia amb la benvinguda i una benedicció per dinar. Després uns testimonis de misericòrdia i continuàrem preparant el Jubileu en uns tallers sobre les obres de misericòrdia.

A les 17.30 h començàrem la celebració jubilar i el Sr. Bisbe féu l'enviament de cada jove per ser pelegrins de Misericòrdia en els seus ambients.

Equip de la Delegació de Joventut

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Misericòrdia i poder

La riquesa i el poder són realitats que poden ser bones i útils per al bé comú si es posen al servei dels pobres i de tots, amb justícia i caritat. Però quan, es viuen com un privilegi, amb egoisme i prepotència, es transformen en instruments de corrupció i de mort. És el que succeeix en l'episodi de la vinya de Nabot que es descriu en el *1Reis*, 21.

El rei d'Israel, Acab, vol comprar la vinya d'un home anomenat Nabot. La proposta sembla legítima, fins i tot generosa, però a Israel les propietats de terres es consideraven gairebé irrenunciabls. La terra és sagrada perquè és un

do del Senyor, que com a tal ha de ser protegit i conservat. Es comprèn llavors la resposta negativa de Nabot al rei: «Que el Senyor em guardi de cedir-te l'heretat dels meus pares» (*1Re* 21,3).

El rei Acab reacciona a aquest rebuig amb amargor i desdeny. Se sent ofès, disminuït en la seva autoritat de sobirà, i frustrat en la possibilitat de satisfer el seu desig de possessió.

Jesús, recordant aquestes coses, ens diu: «Ja sabeu que els governants de les nacions les dominen com si en fossin amos i que els grans personatges les mantenen sota el seu poder. Però en

tre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau» (*Mt* 20, 25-27). Si es perd la dimensió del servei, el poder es transforma en arrogància i es converteix en domini i abús.

Déu en la seva misericòrdia envia el profeta Elies per ajudar Acab a convertir-se. Déu veu aquest crim i toca també el cor d'Acab, i el rei, posat davant del seu pecat, comprèn, s'humilia i demana perdó.

(Dimecres, 24 de febrer de 2016.)

Els subsidis de l'Any Sant de la Misericòrdia en català

Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense posen a l'abast de les diòcesis, parròquies, comunitats, moviments... els subsidis de l'Any Sant de la Misericòrdia, un material útil com a eina pedagògica per viure amb el màxim fruit pastoral del Jubileu.

Són vuit llibrets sobre diversos temes relacionats amb la misericòrdia: suggeriments per subratllar aquesta dimensió en les celebracions litúrgiques (*Celebrar la Misericòrdia*), comentaris bíblics de textos clau (*Els salms de la Misericòrdia* i *Les paràboles de la Misericòrdia*), recomanacions per a la vida dels cristians (*Les obres de Misericòrdia corporals i espirituals*; *La confessió, sagrament de la Misericòrdia*), i referències a la misericòrdia en la vida de l'Església (*La Misericòrdia en els Pares de l'Es-*

glésia; Els papes i la Misericòrdia; i Sants en la Misericòrdia).

La presentació del material, promogut pel Pontifici Consell per a la Nova Evangelització i publicat en català pel Centre de Pastoral Litúrgica, s'ha ofert a l'acte «Viure la Misericòrdia: de la teoria a la pràctica» el dimecres 4 de maig amb la participació d'Eduard Sala, cap d'Acció Social de Càritas de Barcelona, i les persones que han traduït al català els subsidis.

Recursos de pastoral litúrgica per a l'Any Sant de la Misericòrdia:

El web www.cpl.es compta amb una secció amb materials diversos de caràcter litúrgic i pastoral per viure i celebrar l'Any Sant.

Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona

La Terra Alta de Jubileu a Tortosa

El diumenge 17 d'abril, diumenge del Bon Pastor, les dotze parròquies de l'Arxiprestat de la Terra Alta vam anar a Tortosa per celebrar la Gràcia del Jubileu.

Unes 150 persones acompanyats, pels mossens, amb dos autocars i cotxes, arribarem a Tortosa i vam anar a l'església de la Puríssima per iniciar els actes jubilaris. Cantant les lletanies dels Sants entràvem per la Porta Santa per celebrar l'Eucaristia.

En acabar, la foto en grup, visita al museu i el dinar van ser moments intensos.

I tornem amb les piles carregades per viure en les nostres parròquies aquest do de la gràcia de la misericòrdia.

Mn. Jordi Centelles
Arxiprest de la Terra Alta

AGENDA

- ▀ **Dilluns 6.** Seminari, Jornada sacerdotal: «Jesús Gran Sacerdot per sempre.»
- ▀ **Del 7 al 9.** Tortosa, Parròquia Sant Jaume de Remolins, Visita Pastoral.
- ▀ **Dimecres 8.** Catedral, Visita Pastoral. / Catedral, 18.30 h, Missa aniversari Consagració de la Catedral.
- ▀ **Divendres 10.** Tivenys, Visita Pastoral. / Pobla de Massalua, 20 h, Confirmacions.
- ▀ **Dissabte 11.** Tortosa, Trobada de Mestres de Religió. / Catedral, 12 h, Jubileu entitats socials i caritatives.
- ▀ **Diumenge 12.** Amposta, 11.30 h, Parròquia del Sagrat Cor de Jesús, 50è aniversari.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1R 17,1-6 / SI 120 / Mt 5,1-12]. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120); sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. Maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe; beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cincorres, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.

7. ■ Dimarts [1R 17,7-16 / SI 4 / Mt 5,13-16]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremont, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. ■ Dimecres [1R 18,20-39 / SI 15 / Mt 5,17-19]. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.; sant Miquel dels Sants, prev.

9. ■ Dijous [1R 18,41-46 / SI 64 / Mt 5,20-26]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep d'Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna Maria Tai-gi, mare de família.

10. ■ Divendres [1R 19,9a.11-16 / SI 26 / Mt 5,27-32]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe; beat Eustaqui Kugler, rel.; beat Joan Domínia, bisbe.

11. ■ Dissabte [Fets 11,21b-26; 13,1.3 / SI 97 / Mt 5,33-37]. Sant Bernabé, apòstol, company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), religiosa de Reus, fundadora de les Germanes Mare de Déu de la Consolació, a Tortosa (CMC, 11858); sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, verge cistercena.

12. ■ Diumenge vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [2S 12,7-10.13 / SI 31 / Ga 2,16.19-21]. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

Diurne X de durant l'any

COMENTARI

Cridats a una vida radicalment nova

Es llibres 1-2Re (amb Jos, Jt, i 1-2Sa) formen els «Profetes Anteriors»: reflexió teològica sobre els fets que han ocorregut. El seu gran missatge és que l'únic rei d'Israel és el Senyor. El cicle d'Elies —campió de la fidelitat al Senyor i la defensa dels pobres— destaca (1Re 17-2Re 1) la lluita del profeta enfront dels abusos del rei Acab.

A la viuda de Sarepta (que donà a Elies el tros de pa que li quedava) el retorn a la vida del seu fill li serveix per confessar: *Ara sé que ets home de Déu i que són del Senyor les teves paraules.*

La Comunitat d'Antioquia de Síria (d'on Saule fou membre) havia impulsat l'obertura missionera acollint no-jueus i encetant la qüestió: per rebre la justificació de Crist, no cal circumcidarse.

Aquesta afirmació és paraula humana o divina?

La Bona Nova que us vaig anunciar no ve dels homes: l'he rebuda per Revelació de Jesucrist.

Certificat de garantia ho són les Comunitats que Pau evangelitza: *La nostra carta de recomanació sou vosaltres* (2Co 3,2). Si en l'obra missionera de Pau no hagués actuat l'Esperit de Crist, no hauria nascut l'Església a Corint, Galàcia, Efes, Filipis.

Ningú no és just davant Déu per la Lleï; «viurà el qui és just per la fe» (Ga 3,11). Això és el que predica Pau, l'escollit i cridat per la seva gràcia per anunciar el Fill de Déu als no-jueus.

El gest de Jesús amb la viuda de Naïn ve motivat per la misericòrdia: *El Senyor la veié, se'n compadí i li digué «No ploris»; s'acostà al fèretre i li posà la mà al damunt i digué. «Jove, aixeca't».* L'evangeli empra el verb «aixecar» tant pel retorn a la vida del fill de la viuda de Naïn, la filla de Jaire i Llätzer, com per la Resurrecció de Jesucrist i la nostra. Però essent el llenguatge vehicle d'expressió de la fe, hem de diferenciar el retorn a la mateixa vida d'abans i l'accés a una vida nova del tot diferent que Crist ens obre resuscitant com a Cap nostre.

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,17-24)

En aquells dies, el fill d'una dona, mestressa de casa, es posà malalt, i la malaltia s'agreujà tant que el noi expirà. La dona digué a Elies: «¿Per què et ficabes amb mi, home de Déu? Veig que has vingut a casa meua per fer presents a Déu les meves culpes i fer morir el meu fill». Ell li digué: «Dóna-me'l!». Elies el prengué dels braços de la mare, el pujà a l'habitació de dalt, on ell vivia, el posà al seu llit i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu, ¿fins a la viuda que m'acull, li feu aquest mal de fer morir el seu fill?». Després s'estirà tres vegades sobre el noi i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu: feu, si us plau, que l'ànima d'aquest noi torni dintre d'ell»: El Senyor escoltà el crit d'Elies: l'ànima del noi tornà dintre d'ell, i recobrà la vida. Elies el prengué, el dugué de l'habitació de dalt a la planta baixa de la casa, el donà a la seva mare i li digué: «Mira, el teu fill és viu». La dona digué a Elies: «Ara sé de cert que ets un home de Déu i que són del Senyor les paraules que anuncies.»

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor! / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, / m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; ajudeu-me Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes. / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als Gàlates (Ga 1,11-19)

Germans, vull que ho sapigueu: la Bona Nova que us vaig anunciar no ve dels homes, perquè no l'he rebuda de cap home ni l'he apresada de ningú: l'he rebuda per una revelació de Jesucrist. Ja heu sentit parlar del meu comportament en el judaisme: amb quina fúria jo perseguia l'Església de Déu i l'atropellava; sobrepassava dins el judaisme molts compatriotes de la meua edat, ja que era molt més zelós de les tradicions dels meus pares. Però Déu m'havia escollit des de les entranyes de la mare i m'havia cridat per la seva gràcia. Quan a ell, doncs, li semblà bé, em revelà el seu Fill, perquè jo l'anunciés als qui no són jueus. Tot seguit, sense haver consultat cap home de carn i sang, sense haver pujat a Jerusalem, a trobar els qui ja eren apòstols abans que jo, me'n vaig anar a l'Àrabia, i d'allà vaig tornar a Damasc. Només tres anys més tard vaig pujar a Jerusalem per conèixer Quefes, i vaig passar quinze dies amb ell. Dels altres apòstols no en vaig veure cap, fora de Jaume, el germà del Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 7,11-17)

En aquell temps Jesús se'n anà a un poblet anomenat Naïn. L'acompanyaven els deixebles i molta gent. Quan s'acostaven a l'entrada del poble es trobà que duien a enterrar un mort, fill únic d'una mare viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare. Així que el Senyor la veié, se'n compadí i li digué: «No ploris». El Senyor s'acostà al fèretre i li posà la mà al damunt. Els qui el portaven s'aturaren, i ell digué: «Jove, aixeca't». El mort es posà assegut i començà a parlar. I el Senyor el donà a la seva mare. Tots quedaren esglaiats i glorificaven Déu. La gent deia: «Ha aparegut entre nosaltres un gran profeta». Deien també: «Déu ha visitat el seu poble». Per tot el país dels jueus i per tota la rodalia s'escampà aquesta anomenada de Jesús.

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 17,17-24)

En aquellos días, cayó enfermo el hijo de la señora de la casa. En enfermedad era tan grave que se quedó sin respiración. Entonces la mujer dijo a Elías: «¿Qué tienes tú que ver conmigo? ¿Has venido a mi casa para avivar el recuerdo de mis culpas y hacer morir a mi hijo?» Elías respondió: «Dame a tu hijo.» Y, tomándolo de su regazo, lo subió a la habitación donde él dormía y lo acostó en su cama. Luego invocó al Señor: «Señor, Dios mío, ¿también a esta viuda que me hospeda la vas a castigar, haciendo morir a su hijo?» Después se echó tres veces sobre el niño, invocando al Señor: «Señor, Dios mío, que vuelva al niño la respiración.» El Señor escuchó la súplica de Elías: al niño le volvió la respiración y revivió. Elías tomó al niño, lo llevó al piso bajo y se lo entregó a su madre, diciendo: «Mira, tu hijo está vivo». Entonces la mujer dijo a Elías: «Ahora reconozco que eres un hombre de Dios y que la palabra del Señor en tu boca es verdad.»

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gàlates (Ga 1,11-19)

Os notifico, hermanos, que el Evangelio anunciado por mí no es de origen humano; yo no lo he recibido ni aprendido de ningún hombre, sino por revelación de Jesucristo.

Habéis oído hablar de mi conducta pasada en el judaísmo: con qué saña perseguía a la Iglesia de Dios y la asolaba, y me señalaba en el judaísmo más que muchos de mi edad y de mi raza, como partidario fanático de las tradiciones de mis antepasados. Pero, cuando aquel que me escogió desde el seno de mi madre y me llamó por su gracia se dignó revelar a su Hijo en mí, para que yo lo anunciara a los gentiles, en seguida, sin consultar con hombres, sin subir a Jerusalén a ver a los apóstoles anteriores a mí, me fui a Arabia, y después volví a Damasco. Más tarde, pasados tres años, subí a Jerusalén para conocer a Cefas, y me quedé quince días con él. Pero no vi a ningún otro apóstol, excepto a Santiago, el pariente del Señor.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 7,11-17)

En aquel tiempo, iba Jesús camino de una ciudad llamada Naïn, e iban con él sus discípulos y mucho gentío. Cuando se acercaba a la entrada de la ciudad, resultó que sacaban a enterrar a un muerto, hijo único de su madre, que era viuda; y un gentío considerable de la ciudad la acompañaba. Al verla el Señor, le dio lástima y le dijo: «No llores». Se acercó al ataúd, lo tocó (los que lo llevaban se pararon) y dijo: «¡Muchacho, a ti te lo digo, levántate!» El muerto se incorporó y empezó a hablar, y Jesús se lo entregó a su madre. Todos, sobrecogidos, daban gloria a Dios, diciendo: «Un gran Profeta ha surgido entre nosotros. Dios ha visitado a su pueblo». La noticia del hecho se divulgó por toda la comarca y por Judea entera.